

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **S. S.**, , zastoupený JUDr. Věrou Škvorovou, Ph. D., advokátkou se sídlem Praha 2, Francouzská 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti I) Ing. arch. Z. O. a II) L. O., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, č. j. 46 A 13/2015 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 9. 2014, č. j. MUBN/46480/2014/VÝST, sp. zn. VÝST/72443/ 2012/JA (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), bylo na žádost osob zúčastněných na řízení povoleno umístění stavby oplocení na pozemcích p. č. X v k. ú. X, obci X. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. SZ 159105/2014/KUSK REG/Ru, č. j. 168220/2014/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítnuto. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 12. 10. 2016, č. j. 46 A 13/2015 – 53 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[2] Krajský soud nejprve odmítl námitku litispendence ve spojení s řízením vedeným stavebním úřadem pod sp. zn. Výst/20065/2008/Hr. Porovnáním projektové dokumentace obou řízení dospěl k závěru, že nejde o tentýž „*projekt*“, a to především

z toho hlediska, jaké pozemky mají být stavbou oploceny. Uvedená rozdílnost věcí tedy překážku *litispendence* vylučuje, proto se krajský soud dalším průběhem řízení vedeného pod sp. zn. Výst/20065/2008/Hr nezabýval. Námitku *rei iudicate*, respektive *rei administratae*, ve vztahu k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2. 8. 2012, sp. zn. VÝST/54056/2011/HR, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2012, sp. zn. SZ 147069/2012/KUSK Reg/Bu, jimiž byla zamítnuta původní žádost osoby zúčastněné na řízení I) o umístění oplocení, krajský soud rovněž neshledal důvodnou. Nové rozhodnutí ve věci umožňoval § 101 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[3] K namítané rozpornosti výroků I a II správního rozhodnutí I. stupně v šíři brány v oplocení krajský soud uvedl, že rozměr 5,85 m z obsahu projektové dokumentace jasně vyplývá, jednalo se tedy o písařskou chybu, která byla odstraněna opravným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 10. 6. 2016, č. j. MUBN/41455/2016/VÝST (dále jen „opravné rozhodnutí“). K související námitce o nutnosti přesného vymezení rozměrů a popisu brány, vylučující ohrožení studny žalobce, odkázal krajský soud na vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Mezi vyjmenovanými zdroji znečištění se nenachází žádná myslitelná součást oplocení či vjezdová brána; navíc není zřejmé, co žalobce myslí „*zavíráním na olej*“. Námitka rovněž nebyla uplatněna v územním řízení. Krajský soud dodal, že dne 8. 7. 2011 bylo vydáno souhrnné vyjádření odboru životního prostředí Městského úřadu Benešov, které konstatuje, že vodoprávní úřad nemá k předmětnému záměru připomínek.

[4] Námitku „*hermetického uzavření*“ pozemku žalobce ze strany hospodářské místnosti a související znemožnění údržby domu, krajský soud vypořádal odkazem na zjištění, že ze severní strany bylo těsné oplocení zcela vypuštěno a z východní byl ponechán prostor o šíři 95 cm. K zajištění údržby lze rovněž využít nástrojů občanského práva, stejně jako § 141 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále „stavební zákon“). Krajský soud přihlédl též k označeným rozsudkům občanskoprávních soudů, z nichž vyplynulo, že žalobce postavil svůj rodinný dům v bezprostředním sousedství s hranicí pozemků v nynějším vlastnictví osob zúčastněných na řízení (dále též „stavebníci“), s tím, že na uvedené straně bude pozemek rozšířen nejméně o 3 metry. Žalobce měl možnost odpovídající část pozemku odkoupit, avšak nevyužil ji. Žalobci, jeho manželce i synům bylo na základě žalob stavebníků uloženo, aby se zdrželi vstupu, průchodu, průjezdu a umisťování movitých věcí na sporných pozemcích. Oplocení je přirozenou reakcí na opakované porušování vlastnických práv stavebníků ze strany rodiny žalobce.

[5] Ohledně tvrzeného nevypořádání námitky nemožnosti užívat hospodářskou místnost krajský soud uvedl, že byť ji stavební úřad na straně 9 zdánlivě odmítl, vypořádal ji nakonec plně na straně 13, což dále rozvedl v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Jakkoliv tak šlo o „*roztříštěné*“ vypořádání námitky, nakonec k němu došlo.

[6] Žalobní námitku týkající se rozporu v umístění elektroměrného pilíře a oplocení vypořádal krajský soud zdůvodněným odkazem na uvedené rozsudky občanskoprávních soudů, z nichž vyplynulo, že žalobce postavil bez jakéhokoliv občanskoprávního titulu na pozemku stavebníků zmíněný pilíř s kabelovou přípojkou, které mu bylo uloženo odstranit, což však ani do okamžiku podání žaloby v nynější věci neučinil. Žalobcovu

námitku navíc shledal soud značně nesrozumitelnou. Krajský soud konstatoval, že eventuální kolize kabelového vedení s oplocením je plně řešitelná v rámci úprav stavebního provedení plotu.

[7] Z hlediska námitky, že oplocení je umisťováno na pozemek žalobce, jehož hranice neodpovídají hranicím zachyceným v katastru nemovitostí, krajský soud zdůraznil, že žalobcem označovaný znalecký posudek Ing. S., který byl rozhodujícím podkladem odkazovaných rozsudků Okresního soudu v Benešově a navazujících rozhodnutí občanskoprávních soudů, byl zpracován právě za účelem promítnutí hranic z katastrální mapy do terénní situace na místě samém. Vedení oplocení podle katastrální mapy tak bylo správné.

[8] Žalobce dále napadl formulaci jedné z podmínek územního rozhodnutí („P*odmínkou pro vydání územního rozhodnutí bylo a také současně je vytýčení stavby před zahájením prací*“). Krajský soud však seznal, že ji nelze vnímat doslovně, ale tak, že je dán požadavek na vytýčení hranic stavby, coby podmínky pro zahájení stavebních prací, což odpovídá i standardní praxi. K související námitce nepřezkoumatelnosti krajský soud poznamenal, že žalovaný vyvinul dostatečnou snahu vypořádat se s odvolacími námitkami žalobce, přestože byla odvolací námitka formulována značně nesrozumitelně a tudíž její interpretaci nelze vykládat k tíži žalovaného. Krajský soud proto žalobu zamítl.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti napadenému rozsudku podal kasační stížnost z důvodů odkazujících na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). V ní ve značném rozsahu zopakoval již dříve uplatněnou argumentaci.

[10] První kasační námitkou napadl odůvodnění krajského soudu v otázce překážky *litispendence*. Ohledně soudem uváděné rozdílnosti předmětů (projektů oplocení) nynějšího řízení a řízení pod sp. zn. VÝST/20065/2008/Hr stěžovatel namítl, že jde o novum, které nebylo uváděno správními orgány. Krajský soud tak *de facto* sanoval nedostatek odůvodnění správních orgánů, což je nepřípustný postup. Nadto stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že nejde o totožné předměty řízení. Podle stěžovatele je nepřípustným vrstvením řízení, aby stavebníci při problémech s realizací oplocení v řízení pod sp. zn. VÝST/20065/2008/Hr, prostě zahájili jiné řízení. Vyhodnocení námitky *rei administratae* označil stěžovatel za nepřezkoumatelné. Ustanovení § 101 písm. b) správního řádu nelze vykládat tak automaticky, jak to učinil krajský soud, bez vztahu k obsahu či jiné podmínce nové žádosti. Odkázal přitom na odborný komentář ke správnímu řádu, který v daném kontextu zdůrazňuje potřebu změny skutkových a případně právních okolností. Krajský soud se nezabýval totožností srovnávaných žádostí, což vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. I kdyby tak však učinil, opět by *de facto* nahrazoval činnost správních orgánů.

[11] Ohledně rozporu v šíři vjezdové brány krajskému soudu stěžovatel vytkl, že se nevypořádal s žalobní námitkou, že i v případě, že šlo o pouhou písařskou chybu, bylo povinností žalovaného to zohlednit a změnit rozhodnutí I. stupně, a ne jej potvrdit. Opravné rozhodnutí po podání žaloby nemůže uvedené pochybení zhojit. Rovněž vyjádřil nesouhlas s nemožností aplikace vyhlášky č. 501/2006 Sb. Zdůraznil, že vyhláška stanoví obecné požadavky na využívání území při umisťování stavby a je tak povinností správního

orgánu podle ní hodnotit skutečnost. Výčet zdrojů znečištění není vyhláškou uzavřený, a tudíž nelze vyloučit ani „*zavírání na olej*“ jen proto, že není vyhláškou uvedeno.

[12] Ve vztahu k úvahám krajského soudu, že dům stěžovatele není „*hermeticky uzavřen*“, neboť i při umístění oplocení zůstává dostatečný prostor k případné údržbě, stěžovatel opět namítl, že jde o novou úvahu sanující nedostatek odůvodnění správních orgánů. Stěžovatel napadl rovněž hodnocení krajského soudu k námitce nemožnosti využívat hospodářskou místnost. Zdůraznil, že pokud stavební úřad jednoznačně uvedl, že se jejich námitkou nebude zabývat, a žalovaný na námitku vůči tomuto postupu nijak nereagoval, pak nelze „*soudním rozhodnutím jakýmkoliv odkazem na hodnocení v jiných otázkách (byť návazných), vyhodnocení nahradit*.“ Opět jde ze strany krajského soudu o novum, na nějž nemohl stěžovatel reagovat.

[13] K argumentaci krajského soudu ohledně formulace podmínky územního rozhodnutí, ve smyslu vytýčení hranic stavby před zahájením stavebních prací, stěžovatel namítl, že „*vytýčení nebylo do doby vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně provedeno*“. Pokud by provedeno bylo, pak by správní orgán I. stupně i žalovaný museli podle stěžovatele rozhodovat na základě tohoto stavu a nikoli dle stavu v katastru nemovitostí, který neodpovídá závěrům posudku Ing. S. Krajský soud svým vysvětlením předmětné podmínky nepřípustně doplnil správní rozhodnutí. Stěžovatel zdůraznil, že v katastru nemovitostí je stav hranic odlišný od posudku. „*Pokud tedy krajský soud uzavírá, že posudek byl zásadní pro stanovení hranic, a ve správním řízení se správní orgány správně řídily stavem v katastru nemovitostí, jde o závěr protichůdný*“. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soud k dalšímu řízení.

[14] Osoba zúčastněná na řízení I) podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém kasační stížnost označila za další obstrukční aktivitu stěžovatele a jeho manželky. Odkázala přitom na výsledek občanskoprávních řízení mezi stavebníky a rodinou stěžovatele, které skončily nařízením (stěžovateli) odstranit nelegální stavby z pozemků stavebníků. Dodala, že oplocení bylo postaveno po vytýčení společné sousedské hranice, jak bylo uloženo v rozhodnutí o umístění stavby oplocení.

[15] Vyjádření ke kasační stížnosti podal též žalovaný. K otázce *litispendence* připomněl dosavadní vývoj ve věci umístění oplocení, kdy původní územní rozhodnutí a stavební povolení pro stavbu oplocení, ateliéru a zpevněných ploch bylo na základě žaloby stěžovatele zrušeno. Osoba zúčastněná na řízení I) pak podala novou žádost s jiným řešením nebo umístěním stavby. Žalovaný vyšel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 9. 2011, č. j. 7 As 92/2011 – 93, a vyvodil, že i když žádost podává stejný stavebník, je zde odlišný předmět řízení a překážka *litispendence* není dána. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti neuvedl, jaké námitky proti vyloučení *litispendence* nemohl údajně uplatnit, a jaký dopad by měly pro správní řízení. K námitce věci pravomocně zamítnuté a stěžovatelově odkazu na komentářovou literaturu uvedl, že krajský soud podrobně analyzoval obě projektové dokumentace a konstatoval rozdílnost původního a nynějšího projektu. Pokud se stěžovatel dovolával nutnosti změny skutkových okolností, pak ta je dána právě rozdílností obou záměrů. Ohledně rozdílného uvedení šíře vjezdové brány připustil pochybení, když nezměnil výrok rozhodnutí I. stupně, avšak dodal, že písařská chyba byla následně stavebním úřadem odstraněna rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016.

[16] Námitku možného ohrožení stěžovatelovy studny branou zavíranou „*na olej*“ označil žalovaný za obecnou, která navíc nebyla vznesena v územním řízení. Dodal, že stavba svou povahou nepředstavuje zdroj možného znečistění. Stěžovatel ani v kasační stížnosti nezmínil, jakým způsobem jej umístěné oplocení může bezprostředně ohrozit. U námitky „*hermetického uzavření*“ prostoru kolem stěžovatelova domu se žalovaný ztotožnil s argumentací krajského soudu. Stejně tak učinil v souvislosti s „*gramaticky ne zcela správně formulovanou podmínkou rozhodnutí* [vytýčení stavby před zahájením prací]“, z jejíhož obsahu je však zřejmé, že ukládá stavebníkovi povinnost, kterou musí splnit před započetím se stavbou oplocení. Konečně k tvrzenému rozporu mezi stavem zachyceným v katastru nemovitostí a znaleckým posudkem žalovaný odkázal na neúspěch stěžovatele v občanskoprávním řízení, kde byl znalecký posudek předložen. Zdůraznil, že stěžovatel nijak nedoložil svou pochybnost o rozporu mezi skutkovým a právním stavem zaznamenaným v katastru nemovitostí. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátkou a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[18] Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; všechna rozhodnutí dostupná na adrese www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

[20] Stěžovatel nepřezkoumatelnost namítá ve vztahu k posouzení námitky *rei administratae*, kdy krajskému soudu vytýká, že ustanovení § 101 písm. b) správního řádu nelze vykládat tak „*automaticky*“ jak činí soud, a že se krajský soud nezabýval totožností srovnávaných žádostí. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že stěžovatel argumentaci krajského soudu zjevně porozuměl, když odmítl zmíněný „*automatismus*“, tedy výklad, že dané ustanovení umožňuje provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Jak krajský soud zdůraznil, ustanovení § 101 písm. b) správního řádu je „*natolik jednoznačné a srozumitelné,*

že si nelze představit jiný výklad, než jaký byl soudem aplikován". Z tohoto důvodu proto krajský soud neshledal za relevantní zkoumat totožnost obou žádostí, což jasně uvedl. Námitkou nemožnosti takto automaticky předmětné ustanovení vykládat pak již stěžovatel brojí proti správnosti argumentace krajského soudu, nikoli proti její srozumitelnosti. Kasační námitka je tedy nedůvodná.

[21] Zdejší soud proto přistoupil k věcnému přezkumu námitky *rei administratae* a dospěl k závěru o správnosti úvahy krajského soudu. Při jejím hodnocení je třeba vyjít z rozlišení mezi formální a materiální právní mocí rozhodnutí správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu nabývá formální právní moci, jestliže jej již nelze napadnout odvoláním (tj. řádným opravným prostředkem). To však neznamená, že by správní rozhodnutí bylo nezměnitelné nebo nezrušitelné. Je tak nutno formální právní moc odlišovat od materiální právní moci, jejímž obsahem je *nezrušitelnost a nezměnitelnost rozhodnutí ze strany správního i jiného orgánu*, a která se projevuje jako *překážka bránící novému projednání věci*. Materiální právní moci mohou však pojmově nabýt jen rozhodnutí pozitivní a nikoliv rozhodnutí negativní. Není proto žádné právní překážky, která by bránila tomu, aby správní orgán, který první žádost osoby zúčastněné na řízení I) zamítl, o nové žádosti v téže věci rozhodl pozitivně. Shora uvedené konvenuje znění ustanovení § 101 písm. b) správního řádu, o které se ve svém odůvodnění opřel krajský soud, a které umožňuje provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla dříve pravomocně zamítnuta. Tento závěr potvrzuje i judikatura zdejšího soudu (odkázat lze např. na rozsudek ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73). Stěžovateli nelze dát za pravdu ani v tom, že krajský soud svým rozhodnutím sanoval nedostatek vypořádání této námitky správními orgány. Žalovaný totiž materiálně pravidlo obsažené v § 101 písm. b) správního řádu vyslovil na straně 7 napadeného rozhodnutí prostřednictvím citace komentářové literatury. Takovýto postup žalovaného jistě nebyl ideální, neboť měl primárně odkázat na zákonné ustanovení a posléze jej případně pro vyšší přesvědčivost doplnit o odkaz na odbornou literaturu. Nevhodnost tohoto postupu, při věcné správnosti učiněného závěru, však nemohla sama o sobě založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená kasační námitka stěžovatele tedy neobstojí.

[22] Proti posouzení námitky litispendence brojil stěžovatel námitkou, kterou dával do souvislosti nynější řízení s řízením pravomocně ukončeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2008, č. j. 130226/2008/KUSK (stavba ateliéru, zpevněných ploch a oplocení na pozemcích parc. č. X v k. ú. X), zrušeného následně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 9 A 126/2010. Krajský soud námitku vyhodnotil jako nedůvodnou vzhledem k rozdílnosti předmětů řízení. Stěžovatel tvrzení o rozdílnosti předmětů označil za novum krajského soudu, na které nemohl reagovat ve správním řízení. S tímto závěrem však nelze souhlasit, jakkoliv je pravda, že krajský soud rozdílnost staveb vyslovil mnohem exaktněji a výslovněji než žalovaný. Žalovaný nicméně na stranách 6-7 napadeného rozhodnutí rozebíral původní žádost, týkající se stavby oplocení „*na pozemcích st. parc. č. X* [pozn. nyní parc. č. X], *poz. parc. č. v kat. úz. X*" a následně k nové žádosti (oplocení na pozemcích p. č. v k. ú. X) uvedl, že sice byla podána stejným žadatelem, ale jejím *předmětem* bylo vydání rozhodnutí o umístění oplocení s *jiným řešením*. Uvedené uzavřel s tím, že je zřejmé, že se „*nejedná o totožnou věc*". V kontextu podrobnějšího rozvedení úvahy o rozdílností předmětů řízení provedeného krajským soudem na stranách

7-8 napadeného rozsudku, tak snad lze žalovanému vytknout jistou stručnost, avšak v závěru, že (slovy krajského soudu) jde o „*značně rozdílné projekty oplocení, přičemž se liší, jaké pozemky mají být oploceny*“ se správní i soudní rozhodnutí shodují. Nejde o novum uplatněné krajským soud a nelze proto ani souhlasit s námitkou nepřípustného „*vrstvení*“ správních řízení. Stěžovatel pak pouze zcela obecně konstatoval, že se závěrem o rozdílnosti předmětů řízení nesouhlasí, aniž by však uvedl jakýkoliv konkrétní argument vůči závěrům žalovaného a krajského soudu. Zdejší soud proto vyhodnotil i tuto kasační námitku jako nedůvodnou.

[23] Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že i v případě, kdy označil rozdílnost v rozměrech brány ve výrocích I a II rozhodnutí I. stupně za pouhou písařskou chybu, nevypořádal námitku, že bylo povinností žalovaného v takovém případě rozhodnutí I. stupně změnit a ne jej potvrdit. Opravné rozhodnutí vydané stavebním úřadem na věci podle stěžovatele nic nemění. Toto tvrzení však neodpovídá závěrům krajského soudu, který naopak vyslovil, že i kdyby nebylo opravné rozhodnutí vydáno, přesto by tento nedostatek, který *žalovaný* nenapravil, nemohl vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí *žalovaného*, a to právě proto, že vzhledem k obsahu celého správního spisu je zcela zřejmé, že jde toliko o zjevnou písařskou chybu. Krajský soud tedy pochybení žalovaného shledal, avšak uzavřel, že jeho intenzita nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovateli nad to nelze dát za pravdu v tom, že opravné rozhodnutí nemá zásadní význam „*ve chvíli, kdy již stěžovatel měl podanou správní žalobu*“. Jak totiž vyplývá z § 70 správního řádu, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 – 56, proti opravnému rozhodnutí může účastník, který jím je přímo dotčen, podat odvolání, a poté případně i žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Opravné rozhodnutí tak stěžovateli, v případě přesvědčení, že jím byl dotčen na svých právech, otevřelo prostor k ochraně jeho práv.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zaobíral námitkami stěžovatele týkajícími se vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stěžovatel namítl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nemožnosti její aplikace. Dodal, že výčet zdrojů znečištění v ustanovení § 24a uvedené vyhlášky není uzavřený. Zdejší soud ovšem zdůrazňuje, že krajský soud v napadeném rozsudku nikde nevyslovuje neaplikovatelnost vyhlášky č. 501/2006 Sb. na projednávaný případ. Tato dílčí námitka se tak zjevně míjí s odůvodněním napadeného rozsudku. Rovněž je nutné zdůraznit, že stěžovatel ve své žalobě ke krajskému soudu toliko namítl, v souvislosti s výše řešenou námitkou „*nesprávných*“ rozměrů brány, že její skutečné rozměry jsou podstatné z důvodu, aby „*nedošlo k ohrožení studny žalobce (např. v případě jejího otvírání a zavírání ´na olej´)*“. Krajský soud na obecný žalobní bod reagoval rozborem ustanovení § 24a citované vyhlášky, věnující se studnám individuálního zásobování vodou a zdrojům možného znečištění. V kontextu výčtu zdrojů znečištění uvedených v odstavci 2 a 3 citovaného ustanovení a jednotlivých částí stavby oplocení uzavřel, že zde nevyvstala skutečnost, která mohla založit zvýšenou pozornost správních orgánů při vypořádávání skutkového a právního stavu případu. To s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatel danou námitku neuplatnil v rámci územního řízení. Krajský soud proto dospěl k závěru, že za tohoto stavu nebyly správní orgány povinny se konkrétně zabývat vhodností umístění brány či jejich rozměrů *nad rámec případného rozporu s kogentní normou práva*, tj. vypořádáváním jednotlivých dílčích ustanovení vyhlášky. Nepochybily proto, pokud souhrnně prohlásily, že umístění stavby

splňuje požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť nelze žalovanému vytýkat, že se s *nevznesenou* námitkou podrobně nevypořádal. Zdejší soud se s hodnocením krajského soudu plně ztotožňuje, přičemž dodává, že ani z kasační námitky není vzhledem k její obecnosti rozpoznatelné, jakého pochybení se měl žalovaný, respektive krajský soud v tomto bodě *in concreto* dopustit. S přihlédnutím ke správně zmiňované nejasnosti ohledně toho, co vlastně stěžovatel myslí „*zavíráním na olej*“, neshledal ani zdejší soud prostor pro vypořádání námitky otevřenosti výčtu zdrojů znečištění obsaženého v uvedené vyhlášce.

[25] Výtka stěžovatele, uplatněná v souvislosti s tvrzením krajského soudu o dostatečném prostoru k údržbě stěžovatelova domu i při umístění sporného oplocení, se míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Stěžovatel opět tento argument označuje za novum rozsudku krajského soudu, kterým sanoval nedostatek rozhodnutí správních orgánů. Ze strany 8 napadeného rozhodnutí však zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný poznamenal, že mezi navrhovaným oplocením a objektem stěžovatele je prostor v šíři 95 cm, umožňující údržbu stěžovatelova domu. Stejně tak byl stěžovatel upozorněn, že může využít také ustanovení § 141 stavebního zákona, umožňujícího dosáhnout na nezbytná opatření na sousedním pozemku, pokud by se s jeho majiteli nedokázal dohodnout. Krajský soud rovněž poukázal na rozhodnutí občanskoprávních soudů přikazující stěžovateli a jeho rodině respektovat právo majitelů pozemku parc. č. X. Krajský soud danou argumentaci dále rozvedl, když se ve vztahu ke zmíněnému prostoru o šíři 95 cm zaobíral též parametry lešení, popřípadě též poukázal na historii vzniku stavby stěžovatele v těsné blízkosti hranice s pozemky nynějších stavebníků. Jakkoliv tak lze připustit, že krajský soud argumentaci žalovaného obohatil, nelze přehlédnout, že argumentační základ, z něhož žalovaný i krajský soud vyšli, byl totožný. Naznačená stručnost napadeného rozhodnutí pak sama o sobě, při dostatečném argumentačním obsahu, nemohla založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[26] Shodně je třeba hodnotit i námitku údajné absence posouzení nemožnosti využívat hospodářskou místnost. Stěžovatel namítl, že pokud stavební úřad na jednom místě uvedl, že se nebude touto námitkou zabývat, a žalovaný na námitku nijak nereagoval, pak „*nelze soudním rozhodnutím jakýmkoliv odkazem na hodnocení v jiných otázkách (byť návazných), vyhodnocení nahradit*.“ Opět tak má jít o novum krajského soudu. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že ze strany stavebního úřadu šlo o nešťastnou formulaci, kterou však stavební úřad ve skutečnosti předmětnou námitku vypořádal. Jakkoliv je přitom možné dát stěžovateli za pravdu v tom, že by adresát rozhodnutí neměl být nucen zkoumat „*zda přeci se někde v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nenachází odpověď na jeho námitku*“, je třeba uzavřít, že v posuzované věci byla daná pasáž rozhodnutí I. stupně, řešící předmětnou námitku, zcela jasně identifikovatelná. Stavební úřad na straně 13 svého rozhodnutí hovoří o vstupu do hospodářské místnosti zcela *explicitně* a opakovaně. Rozhodně se tedy nejedná o novinku vnesenou do řízení poprvé krajským soudem. Jinými slovy, formulace uplatněná stavebním úřadem trpěla naznačenými deficity, ovšem při současném faktickém vypořádání vznesené námitky, nezákonnost napadeného rozhodnutí založit nemohla. Námitka tedy není důvodná.

[27] Poslední námitkou stěžovatel krajskému soudu vytýká, že správní orgány rozhodovaly podle stavu v katastru nemovitostí, který neodpovídá závěrům posudku Ing. S. Krajský soud měl na jednu stranu konstatovat, že posudek byl zpracován za účelem promítnutí hranic do katastru nemovitostí, kdy však „*do současné doby nebyl* [posudek] *do katastru promítnut*“, a v „*v rozporu s tím*“ krajský soud uvedl, že správní orgány správně vycházely ze stavu v katastru nemovitostí. I zde se však stěžovatel rozchází s textem odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud na straně 12 jasně uvedl, že posudek byl zpracován za účelem „*promítnutí hranic z katastrální mapy do terénní situace na místě samém*“ a odkázal přitom na řízení před občanskoprávními soudy (konkrétně na rozsudky Okresního soudu v Benešově ze dne 12. 4. 2011, č. j. 9 C 253/2009 – 250, ze dne 10. 9. 2013, č. j. 5 C 66/2013 – 130, a ze dne 22. 1. 2014, č. j. 8 C 78/2013 – 144, Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2012, č. j. 25 Co 545/2011 – 345 a č. j. 25 Co 238/2012 – 345, a na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2014, č. j. 22 Cdo 1170/2014 – 430). V nich byly stěžovatelovy námitky o nesouladu zápisu v katastru nemovitostí se skutečným stavem shledány jako nedůvodné, přičemž znalecký posudek Ing. S. byl rozhodujícím podkladem pro jejich rozhodování. Ke vztahu posudku a katastru nemovitostí lze odkázat na strany 11-12 a 19 rozsudku č. j. 9 C 253/2009 – 250, respektive na potvrzující rozsudek č. j. 25 Co 545/2011 – 345 a 25 Co 238/12 – 345, strana 7. V souladu s uvedeným tak krajský soud zcela konzistentně konstatoval, že nebylo třeba územní řízení přerušovat a odkazovat účastníky na řízení před občanskoprávními soudy, neboť takové řízení již proběhlo. Vedení plotu po hranicích pozemků podle katastrální mapy proto shledal za správné. Nejvyšší správní soud, v kontextu s neurčitě formulovanými kasačními námitkami, neshledal v úvahách krajského soudu žádný rozpor. I tato kasační námitka stěžovatele je tedy nedůvodná.

[28] S posledně vypořádanou námitkou souvisí námitka, týkající se podmínky vytýčení hranic stavby před zahájením stavebních prací, která byla v územním rozhodnutí formulována, slovy krajského soudu „*poněkud nešťastně*“, neboť mohla budit dojem, že územní rozhodnutí může být vydáno až po provedení zaměření. Krajský soud uznal zavádějící povahu znění podmínky, a současně zdůraznil nutnost jejího výkladu v souvislostech, mj. ve vztahu ke skutečnosti, že podmínka byla obsažena již ve vydaném územním rozhodnutí a nemohla tak logicky být podmínkou pro jeho vydání. Odkázal též na běžnou praxi, při níž je třeba zajistit, aby umístění stavby v terénu bylo v souladu s projektovou dokumentací, na základě níž bylo vydáno územní rozhodnutí. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti pouze zopakoval svou žalobní argumentaci, aniž by však jakkoliv zpochybnil její vypořádání krajským soudem v napadeném rozsudku. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než i tuto kasační námitku shledat nedůvodnou.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud v napadeném rozsudku žalobní námitky stěžovatele vypořádal, dílčí pochybení správních orgánů nepřehlédl, avšak důvodně konstatoval, že dané nedostatky nedosahují intenzity způsobilé založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se ztotožnil se závěry krajského soudu, neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými, a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu

právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

[31] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, uložené jim soudem. V nyní posuzované věci zdejší soud osobám zúčastněným žádné povinnosti neukládal, a proto v jejich případě o nákladech řízení nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu